अभिवादयन्ति भवतीं पाण्डवाः सह कृष्णया । आत्मानञ्च कुशलिनं निवेद्याङ्गरनामयं ।
अरोगान् सर्व्वसिद्धार्थान् क्षिप्रन्द्रक्ष्यति पाण्डवान् । ईश्वरान् सर्व्वलोकस्य हतामित्रान् श्रियावृतान् ।
एवमाश्वासिता कुन्ती प्रत्युवाच जनार्द्दनं । पुत्राधिभिरभिध्वस्ता निगृह्याबुद्धिजं तमः । २२१०
॥ कुन्त्युवाच ॥ यत्यत्तेषां महाबाहो पथ्यं स्यान्मधुसूदन । यथा यथा त्वं मन्येथाः कुर्य्याः कृष्ण तथा तथा ।
अविलोपेन धर्म्मस्य अनिकृत्या परन्तप । प्रभावज्ञाऽस्मि ते कृष्ण सत्यस्याभिजनस्य च ।
व्यवस्थायाञ्च मित्रेषु बुद्धिविक्रमयोस्तथा । त्वमेव नः कुले धर्म्मस्त्वं सत्यं त्वं तपो महत् ।
त्वं भ्राता त्वं महत्ब्रह्म त्वयि सर्व्वं प्रतिष्ठितं । यथैवात्थ तथैवैतत् त्वयि सत्यं भविष्यति ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तामामन्त्र्य च गोविन्दः कृत्वा चाभिप्रदक्षिणं । प्रातिष्ठत महाबाहुर्दुर्य्योधनगृहान् प्रति । २२१५
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि भगवद्यानपर्व्वणि कुन्तीकृष्णसंवादे एकोननवतोऽध्यायः ॥ ८९ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ पृथामामन्त्र्य गोविन्दः कृत्वा चाभिप्रदक्षिणं । दुर्य्योधनगृहं शौरिरभ्यगच्छदरिन्दमः ।
लक्ष्म्या परमया युक्तं पुरन्दरगृहोपमं । विचित्रैरासनैर्य्युक्तं प्रविवेश जनार्द्दनः ।
तस्य कक्ष्या व्यतिक्रम्य तिस्रो द्वास्थैरवारितः । ततोऽभ्रघनसङ्काशं गिरिकूटमिवोत्थितं ।
श्रिया ज्वलन्तं प्रासादमारुरोह महायशाः । तत्र राजसहस्रैश्च कुरुभिश्चाभिसंवृतं ।
धार्त्तराष्ट्रं महाबाहुं ददर्शासीनमासने । दुःशासनञ्च कर्णञ्च शकुनिञ्चापि सौबलं । २२४०
दुर्य्योधनसमीपे तानासनस्थान् ददर्श सः । अभ्यागच्छति दाशार्हे धार्त्तराष्ट्रो महायशाः ।
उदतिष्ठत् सहामात्यः पूजयन्मधुसूदनं । समेत्य धार्त्तराष्ट्रेण सहामात्येन केशवः ।
राजभिस्तत्र वार्ष्णेयः समागच्छत् यथावयः । तत्र जाम्बूनदमयं पर्य्यङ्कं सुपरिष्कृतं ।
विविधास्तरणास्तीर्णमभ्युपाविशदच्युतः । तस्मिन् गां मधुपर्कञ्चाप्युदकञ्च जनार्द्दने ।
निवेदयामास तदा गृहान्राज्यञ्च कौरवः । तत्र गोविन्दमासीनं प्रसन्नादित्यवर्च्चसं । २२४५
उपासाञ्चक्रिरे सर्व्वे कुरवो राजभिः सह । ततो दुर्य्योधनो राजा वार्ष्णेयं जयतां वरं ।
न्यमन्त्रयत् भोजनेन नाभ्यनन्दच्च केशवः । ततो दुर्य्योधनः कृष्णमब्रवीत् कुरुसंसदि ।
मृदुपूर्व्वं शठोदर्कं कर्णमाभाष्य कौरवः । कस्मादन्नानि पानानि वासांसि शयनानि च ।
त्वदर्थमुपनीतानि नाग्रहीस्त्वं जनार्द्दन । उभयोश्चाददः साह्यमुभयोश्च हिते रतः ।
सम्बन्धी दयितश्चासि धृतराष्ट्रस्य माधव । त्वं हि गोविन्द धर्म्मार्थौ वेत्थ तत्त्वेन सर्व्वशः । २२५०
तत्र कारणमिच्छामि श्रोतुञ्चक्रगदाधर ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ स एवमुक्तो गोविन्दः प्रत्युवाच महामनाः । उद्यन्मेघस्वनः काले प्रगृह्य विपुलं भुजं ।
अलम्बूकृतमग्रस्तमनिरस्तमसङ्कुलं । राजीवनेत्रो राजानं हेतुमद्वाक्यमुत्तमं ।
कृतार्था भुञ्जते दूताः पूजां गृह्णन्ति चैव ह । कृतार्थं मां सहामात्यं समर्च्चिष्यसि भारत ।
एवमुक्तः प्रत्युवाच धार्त्तराष्ट्रो जनार्द्दनं । न युक्तं भवताऽस्मासु प्रतिपत्तुमसाम्प्रतं । २२५५
कृतार्थं वा कृतार्थञ्च त्वां वयं मधुसूदन । यतामहे पूजयितुं दाशार्हं न च शक्नुमः ।